

Серце пам'ятає: До 60-річчя визволення Сарн і району від німецько-фашистських загарбників

Для Олени Федорівни Семенюк, жительки села Катеринівка, річниця визволення Сарн від фашистських загарбників - особлива подія. І не тільки тому, що з рідної землі погнали окупантів: Вона вплинула на подальшу долю дівчини, її родини.

...У 1944-му сім'я Семенюків жила в Катеринівці. У січні йшли важкі бої за Сарни. Канонади гриміли так, що, здавалося, знесуть усе навкруги. Навіть після визволення місто, а відтак і навколишні села фашисти піддавали масованому бомбардуванню. Вони ніяк не могли змиритися з тим, що здали дуже важливий залізничний вузол, який відіграв неабияку роль у воєнних діях на фронтах. Не раз і Оленці, а їй тоді було 12 років, доводилося залишати будинок і разом з іншими під стіжком сіна чекати, поки радянські зенітники не поженуть геть хрестаті літаки. Але вони встигали скидати свій смертельний вантаж...

Як відомо, до 1939 року в Катеринівці жили польські осадники. Місцевість навкруги гарна, тому тут і збудували три добротні триповерхові будинки, в яких мали відпочивати польські відставні офіцери. Споруди були гарно сплановані, з мармуровими східцями... У них навесні 1944-го розмістився військовий госпіталь, де лікували до 200 поранених бійців, які визволяли від фашистів Сарни. Начальником його була капітан медичної служби Таїсія Іванівна Клімова. На квартиру її поселили в сім'ю Семенюків. Відтоді госпіталь і став невід'ємною часточкою життя цієї родини.

Семенюки, які до війни господарювали одноосібно, мали 4 корови. Паслися вони в полі, лісі. Молоко від них Таїсія Іванівна називала нектаром. Його сім'я і віддавала пораненим.

Олена разом з меншою сестричкою Лідєю залюбки ходили в госпіталь. Вставали рано-рано, особливо влітку, й чекали, поки мати подоїть корів, щоб ще теплим віднести молоко хворим. Навіть сьогодні Олена Федорівна часто пригадує, як Івиливали його на кухні в спеціальний посуд, а дівчаткам ніні та й покладуть у відро біленьку-біленьку вермішель, перлову чи ще якусь крупу, траплялося, що пригощали и американською тушонкою.

Не раз підліткам давали білі халати й вони несли в палати бійцям їсти. Зі сльозами на очах ті дякували сестричкам, садили біля себе на ліжко й гладили їх голівки. Кожен, мабуть, у такі хвилини линув думкою в рідну домівку, уявляв обличчя своїх сина чи дочки. Щоранку свіжим молоком мати поїла й Таїсію Іванівну: підтримувала цю сорокарічну жінку, яка впродовж війни працювала в прифронтових госпіталях.

Як могла, дбала про сім'ю Семенюків і Клімова. Це завдяки їй дівчатка одержували в подарунок туалетне мило. Якось Таїсія Іванівна принесла кілька стареньких простиралл. Посередині вони вже були блаженькі-блаженькі, навіть, як кажуть, світилися. З них і пошили дівчаткам сорочечки. У них вони ще частіше бігали в госпіталь. Несли пораненим перші полуниці, що достигли в городі. Забували навіть про свою маленьку дворічну сестричку Надійку.

Шістдесят років береже в пам'яті Олена Федорівна й концерти, що організовував персонал госпіталю для поранених. Була навіть для цього сцена. Саме з неї вона й почула вперше пісні "Синий платочек", "В землянке"... їх співали під баян. Любила слухати й вірші. Глибоко в її дитячу душу западали слова про героїзм, який виявляли бійці в боротьбі з ворогом.

На все життя запам'ятала Олена Семенюк і мітинг у Сарнах з нагоди Дня Перемоги. На нього її взяла Таїсія Іванівна. Від радості дівчинка була на десятому небі. Ще б пак! Їхала в місто по лісовій дорозі в справжньому "бобіку", побачила море людей, поважних військових...

Усе пережите в роки війни, небачені страждання і біль, що переносили в госпіталі поранені, увага, з якою ставився до них медперсонал, залишили глибокий слід у думках і старших, і менших Семенюків. Коли, скажімо, комусь із солдатів не вдалося врятувати

життя, це було трагедією для Клавдії Іванівни. Вона так і незмирилася з тим, що війна є війна: без втрат на ній обійтися не можна. Госпіталь у Катеринівці працював майже до осені 1945-го.

Виросли Олена, Ліда, Надія, Василь Семенюки чесними, добрими, порядними людьми. Такими виховала й своїх сина та дочку Олена Федорівна, допомогла здобути вищу освіту. Коли і Людмила після школи вирішила бути лікарем, раділа, бо якщо заходила мова про цю професію, завжди перед собою бачила зібрану, уважну, чуйну Клавдію Клімову. Працює дочка лікарем-тера-певтом у Сарненській ЦРЛ її поважають колеги, ті, кому допомагає перебороти недуги. Дітьми мати може гордитися - вони не соромлять рід Семенюків.

За плечима в Олені Федорівни понад 40 років трудового стажу. Працювала бухгалтером у колишньому рідному Катеринівському колгоспі. А коли пішло укрупнення цих господарств, перевели на таку ж посаду в Зносичі. Згодом перейшла працювати за місцем проживання і теж за своїм фахом - у Катеринівську виправну колонію. Де б не трудилася, чесно й добросовісно ставилася до виконання своїх обов'язків, розуміла людей, йшла їм назустріч. Мала вона повагу від колег, керівників. Про це свідчать чисельні матеріальні й моральні заохочення.

Зараз у Катеринівці культпрацівники пишуть історію села. Побували вони і в Олені Федорівни. Багато цікавого розповіла ветеран, адже була не тільки свідком, а й творцем цієї історії.

Катерина ІВАНЧУК